

ENRUM

ATTER er et af de gammelkendte Landsteder, der i Midten af det 18. Aarhundrede fremstod langs Øresundskysten, da denne blev opdaget af Datidens Naturvenner, udsat for at blive berøvet sine Skønhedsværdier. Selve den slotsagtige Hovedbygning paa Banken, begravet og hygget af hundreaarige skønne Træer med et terrasseformigt skraanende Anlæg, tager sig stateligt ud fra Sundet, men fortæller intet om Fortiden, eftersom den først er opført i Aarene 1862—64 efter Tegning af J. D. Herholdt i gotisk-engelsk Renæssancestil som Afløser for den oprindelige, mere beskedne toetages Villabygning. Udover sin naturskønne Beliggenhed er Enrum bekendt for sin prægtige Park med forskellige for Tidsaanden karakteristiske Mindestøtter og Statuer og den herlige Rosenhave, der nu udstykses.

Enrums Historie gaar tilbage til 1731, da den tidligere Kammer-tjener hos Kronprinsen, Georg Christian Jacobi, kort efter udnævnt til Kasserer ved Kongens Partikulærkasse, af Prinsesse Sophie Hedevig fik Skøde paa et Bondehus i Udkanten af Trørød Skov, hvor han lod opføre »en anselig Bygning«, som han gav Navnet Enrum. At han kunde tillade sig denne Luksus, skyldtes fortrinsvis de betydelige Midler, 50,000 Rdlr., han fik med sin første Hustru, Margrethe Burmeister. Den store, med udsøgt Smag anlagte Have gjaldt allerede i hans Tid for en Seværdighed og var bekendt for sit mærkelige, tydelige Ekko. Jacobi fik ved egen Skyld en krank Skæbne, idet han faa Aar efter blev arresteret for mislig Regnskabsførelse. »Han har bedraget og bestjaaet Os,« skriver Christian VI til J. L. Holstein i Harmen over den utro Tjener. Undersøgelsen af hans Sager trak ud i flere Aar. 1739 ytrer Kongen, at han ikke kan beslutte sig til at tage en Tyv i Tjeneste igen eller tillægge ham Pension. I 1743 fik han dog bevilget 400 Rdlr. Naadepenge aarlig

Mindestøtte for Etatsraad Wever.

mod at sælge sin Gaard paa Østergade og sin Have, at betale sine Kreditorer og derpaa begive sig ud af Landet, hvilken sidste Betingelse Jacobi ikke vilde opfylde.

I 1745 solgte Jacobi Enrum til Michael Fabritius, Bankkommisær og Direktør for Asiatisk Kompagni, som allerede døde Aaret efter og efterlod Stedet til sin Enke Anna Marie, født Køster, barnefødt i Frankfurt a. Main, der faa Aar efter ægtede sin afdøde Mands Kompagnon, Etatsraad Johan Friedrich Wever, Direktør for Asiatisk Kompagni og tillige Stadens Overformynder. I tredje Ægteskab, der kun varede faa Aar, var hun gift med den fra Toget til Algier bekendte danske Ingeniørofficer, Generalmajor Descarrières de Longueville († 1766). Ved hendes Død kom Enrum til hendes Søn af første Ægteskab, Konferensraad Conrad Alexander Fabritius, der optoges i Adelsstanden under Navnet Fabritius-Tengnagel, kendt af Samtiden som Struensees eneste virkelige Ven og en af Københavns største Levemænd, hvis mange galante Eventyr, ifølge Rahbek, skaffede ham Prædikat af »le plus aimable libertin«. Paa Enrum, hvor han boede til sin Død i 1805, førte han et stort Hus og forskønnede og udsmykkede Ejendommen i hver Henseende, særlig ved at opsætte en stor Del symbolske Mindesmærker, Vaser og Urner i Parken. Til hans nærmeste Omgangskreds hørte Ernst Schimmelmann, Carsten Anker og Skuespillerparret Michael og Johanne Rosing. Som Medlem af Bestyrelsen for det musikalske Selskab, der holdt Koncert i Gethuset, var han kommen i Berøring med Rosing, der 1783 i et Brev til Rahbek betegner Enrum som »et af de skønneste Landsteder, man kan se i Verden, Beliggenheden af Stedet, dets Skove, Vande, Dale og rislende Bække«. Ved Fabritius' Fester, Koncerter og Divertissementer var Rosing dennes højre Haand og hans Hustrus Yndling. Rahbek følte i rasende Skinsyge »ofte Hjertet gennemboret af gloende Dolke«, naar hans elskede Johanne eller »Olsen«, som han tiltaler hende i sine højstemte Epistler, fortalte ham om sine »Enrums-Sejours«. »Jeg kender Conrad« — udbryder han harmdirrende.

Merkurstøtten.